

ת"פ 48631/12/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד סלח אבו פרייח

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 48631-12-14 מדינת ישראל נ' אבו פרייח
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רונית בירס

נגד

הנאשם

סלח אבו פרייח

ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן (התיקון בעמ' 29, ש' 14 לפר') המייחס לו עבירה של **העסקה שלא כדין**, בניגוד לסעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952. על פי העובדות, ביום 21.5.14 העסיק הנאשם בעסקו שבאזור התעשייה בכפר קאסם את תושב האיזור אמג'ד שורפה, בעבודות אלומיניום, אשר שהה בישראל שלא כדין.
2. במענה לכתב האישום אישרה ב"כ הנאשם כי המקום בו שהה תושב האיזור הוא עיסקו של הנאשם, אך טענה כי באותה עת שהה הנאשם בחופשה בים המלח. בסיכומיה, בין היתר, טענה ב"כ הנאשם כי תושב האיזור נצפה כשהוא בתוך עיסקו של הנאשם למשך דקה וחצי-שתיים ומשלא הובא לעדות על ידי המאשימה, לא ניתן להסיק כי עבד במקום - זאת על רקע טענת הנאשם לפיה כאשר הוא נעדר מן העסק הוא נוהג להשאירו פתוח, למסור את מפתחות העסק לאחיו או לשכנים ולא ניתן לשלול את האפשרות שתושב האיזור נכנס לעסק על מנת לבצע גניבה ולא כדי לעבוד בו.
3. נוכח כפירת הנאשם נשמעו הראיות בתיק. מטעם המאשימה העידו מר משה אחרק, מנהל תחום מודיעין ומנהל הסדרה ואכיפת זכויות עובדים במשרד הכלכלה, מי שאיתר את תושב האיזור בעיסקו של הנאשם, שוחח עמו

והזעיק את המשטרה; החוקר יורי שקורוביץ, גובה הודעת הנאשם (ת/1); ומר אלי גריצמן, מפקד נקודת כפר קאסם בעת הרלוונטית, אשר עיכב את תושב האיזור וכתב דו"ח פעולה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

תמצית הראיות

4. מר משה אחרק, מנהל תחום מודיעין, הסדרה ואכיפת זכויות עובדים במשרד הכלכלה, העיד כי ביום הארוע ביצע ביקורות בתחום התעשייה הקלה כלפי מעסיקים על מנת לדאוג לזכויותיהם של עובדים המועסקים על ידם. מר אחרק העיד על אשר ראה בהגיעו למקום העסק של הנאשם:

"ראיתי עובד שהתעסק עם חומרים בתוך העסק, עם אלומיניום, פניתי אליו, הצגתי בפניו תעודה מזהה, תעודת המפקח, ושאלתי אותו מה הוא עושה במקום, והוא אמר שהוא עובד בערך כשבוע... ביקשתי מהעובד להזדהות בפני אך הוא סירב ונאלצתי להזמין סיוע של משטרת ישראל כדי לזהותו וכך עשיתי.

ש. תתאר לי בדיוק מה העובד עשה כאשר נכנסת לשם.

ת. העובד הזיז חומרים, התעסק עם אלומיניום, זה עסק שמתעסק עם חומרים כאלו ואחרים, מסגרות של חלונות. הוא העביר חומר מצד אחד לשני.

ש.ת. הוא לבש חולצה ירוקה עם פסים ומכנסי ג'ינס. אלה בגדי העבודה שלו בעצם. הכל כתוב בעדות.

ש. מה הוא אמר לך לגבי בעל הבית?

ת. הוא אמר לי שבעל הבית יצא להתקנות וכרגע לא נמצא, ומסר לי את הטלפון של בעל הבית...

ש. וכששאלת אותו היכן הוא גר?

ת. הוא אמר שהוא מתגורר בכפר קאסם" (עמ' 10-11).

העד התייחס לטענת הנאשם בהודעתו לפיה השאיר את העסק פתוח בהשגחת אחד השכנים כדי שאנשים לא יטעו לחשוב שהעסק סגור, והשיב: **"מהביקורות שלנו באותו איזור בכפר קאסם לא נתקלנו בעסקים פתוחים ללא עובדים... אני עוסק בתחום למעלה מ-8 שנים. באופן חד משמעי, ראיתי שהעובד לא יושב בכניסה לבית העסק וממתין לקבלת קהל, הוא התעסק עם חומרים והזיז חומרים מצד אחד לצד אחר" (עמ' 11).**

5. בחקירה הנגדית, אישר העד כי קיימת חלוקה בענין עובדים זרים בין משרד הפנים, האמון על איתור עובדים המועסקים שלא כדין וללא אשרה, לבין משרד הכלכלה האמון על אכיפת הזכויות הסוציאליות של אותם עובדים ועל מימוש הוראות החוקים המבטיחים זכויותיהם, בין אם הם עובדים זרים ללא אשרות ובין אם הם עובדים כדין (עמ' 11). העד הבהיר שבמקרה הנוכחי הוא לא הגיע לשלב של איסוף מסמכים מהתושב הזר, שכן מלבד מסירת שמו הפרטי הוא סירב להמשיך ולהזדהות או למסור מסמכים, על כן, הוזמנה משטרה למקום (עמ' 12). העד מסר כי יחד עמו, בפעולת

האכיפה, שהו שתי מפקחות שנשארו ברכב כשפנה לתושב האיזור (עמ' 13). העד סיפר כי כשהגיע לעסק של הנאשם רק תושב האיזור היה בתוך העסק. לדבריו **"ראינו את העובד מעביר חומרי אלומיניום מצד לצד. אם אני לא טועה, יש שולחן עבודה באמצע או חומר שחצץ באמצע והוא העביר את החומרים מצד אחד לשני. הוא העביר מסגרות של חלונות, אלומיניום. ראיתי את זה בכניסה לבית העסק... אני ניגשתי אליו וביקשתי ממנו להזדהות. אני הפרעתי לו בעבודה"** (עמ' 14). העד נשאל כמה זמן עבר מרגע שהבחין בתושב האיזור עובד עד שפנה אליו וביקש ממנו להזדהות, והעד השיב **"לא זוכר, אבל לא שניות. דקה שתיים. היו שם מסגרות של חלונות, דלתות, דברים שקשורים לאלומיניום, מוטות, הוא העביר מצד אחד לצד האחר"** (עמ' 14). העד הופנה להודעת תושב האיזור, שם סיפר, לכאורה, כי שיקר לעד כשאמר לו שהוא גר בכפר קאסם היות ולא מדובר בעד שהוא איש משטרה. העד נשאל האם הוא יכול לשלול כי תושב האיזור שיקר לו גם כשסיפר שהוא עובד אצל הנאשם מזה כשבוע, והעד, כמובן, לא יכול היה לשלול זאת (עמ' 14).

ההגנה הגישה הודעת העד, **נ/2**, שם סיפר, באופן כללי, את אותם הדברים עליהם העיד בבית המשפט.

6. החוקר יורי שקורוביץ, גובה הודעת הנאשם מיום 16.6.14 שעה 17:25 (**ת/1**) העיד והופנה ל-**נ/1**, מזכר מיום 7.7.14, בו ציין כי ביצע חיפוש באינטרנט לאתר עסק בשם "אלומיניום סמי" ומצא שיש פרסום של מספר בתי עסק בשם זה בהם מופיע מספר הטלפון שמסר הנאשם בחקירתו. העד אישר כי ביצע פעולת חקירה זו כמתואר. העד נשאל מדוע כתב את המזכר כשלושה שבועות לאחר חקירת הנאשם בעוד שבהודעת הנאשם ציין כי הציג לו את הפרסום הנ"ל. העד השיב כי פעולת החקירה בוצעה עובר לחקירת הנאשם במשטרה וכי ערך את המזכר, כנראה, כהשלמת חקירה (עמ' 7-8). מכל מקום, כך העד, נראה שלא הדפיס את הפרסום מן האינטרנט והראה אותו לנאשם במסך המחשב (עמ' 8). העד הסכים כי נוהל תקין מחייב להדפיס את הפרסום ולצרפו לתיק החקירה (עמ' 9).

7. מר אלי גריצמן, מי שהיה מפקד נקודת המשטרה בכפר קאסם, העיד כי הגיע לעסקו של הנאשם בעקבות פניה של מר אחרק. הוא ערך דו"ח עיכוב בנוגע לתושב האיזור (**ת/6**) וכן דו"ח פעולה (**ת/5**). מדו"ח הפעולה עולה כי העד הוזעק לבית מלאכה "קליל" באזור התעשייה בכפר קאסם. משהגיע למקום מסר לו תושב האיזור את תעודת הזהות שלו ואמר שהוא תושב שטחים. עוד מסר כי **"הוא עובד במקום כשבוע בלבד והבעלים לא במקום"** (**ת/5**). השוטר שהתלווה לעד התקשר לבעלים (בדו"ח מצוין מספר הטלפון של הנאשם) ואמר לו להגיע למקום. משנשאל העד מדוע השוטר שהגיע עמו לעסק לא כתב דו"ח פעולה, השיב כי הוא היה מפקד הניידת ולכן כתב את דו"ח הפעולה (עמ' 18). לדבריו, השוטר שהתלווה אליו התקשר לנאשם כי על השלט מעל העסק היה רשום מספר הטלפון הנייד של הנאשם (עמ' 18).

8. הנאשם בהודעתו (**ת/1**) סיפר כי הוא עוסק באלומיניום ותריסים מזה כ-15 שנים. העסק נמצא באזור התעשייה כפר קאסם. מספר הטלפון שמסר הנאשם תאם את מספר הטלפון המופיע על השלט מעל העסק. לדבריו, **הוא מעסיק את אחיו, ג'ומה, כשכיר. ביום האירוע שהה בחופשה בים המלח ואמר לשוטרים שלא יכול להגיע לחקירה. אחיו עסק בהתקנה באותו היום. משנשאל מי פתח את העסק באותו היום, השיב: "אני נותן מפתח לאחד השכנים ואני אומר להם שיפתח את העסק וישקיף על העסק... כי ככה רואים שעסק פתוח ולא סגור, אני רוצה שלקוחות ידעו שעסק פתוח"**. הנאשם הכחיש שהעסיק את תושב האיזור בעסקו. משהוטח בנאשם כי תושב האיזור הוא שמסר את מספר הטלפון של הנאשם למשטרה וכך הגיעה אליו, השיב הנאשם **"אין לי מה להוסיף"**. לאחר מכן,

החל הנאשם להישאל שאלות אודות תושב האיוזר ובחר לשמור על זכות השתיקה. רק כאשר הסתיים פרק השאלות אשר נגע לתושב האיוזר והחוקר עבר לשאול שאלות בנושאים אחרים, שב הנאשם לענות על השאלות. כך, למשל, שמר על זכות השתיקה כאשר נשאל כיצד הוא מסביר כי לתושב האיוזר היה את מספר הטלפון שלו ואף מסר שהוא עובד אצל הנאשם כארבעה ימים; כיצד מסביר כי תושב האיוזר סיפר שסוכם שמסכורתו תשולם בסוף החודש; באיזו שעה נסע באותו היום לחופשה; כיצד הוא מסביר כי נפגש עם תושב האיוזר בבוקר האירוע; כיצד הוא מסביר כי נתן לתושב האיוזר משטחים לעבודה; מיהו אמג'ד שורפה (תושב האיוזר). כאמור, לעומת זאת, כאשר נשאל הנאשם מיהו אותו שכן שלפי טענתו מסר לו את מפתחות העסק, השיב: "עיד, אין לי טלפון שלו, הוא שם בשטיפה, המפתחות בדרך כלל אצלי או אצל אח שלי, אני נותן לשכן מפתחות אולי פעם בשנה, אני לא זוכר אם נתתי לשכן מפתחות באותו יום שאתה מדבר".

9. בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם כי ביום הארוע מסר את מפתחות העסק לאחיו. הנאשם שיער כי אחיו יצא להרכבה והשאיר את מפתחות העסק לאחד השכנים ו"הוא יכול לשים עין על העסק". לדברי הנאשם, כאשר התקשרו אליו ביום הארוע מהמשרה וביקשו שיגיע לחקירה, "התקשרתי למי שיש לו את המפתח אמרתי לו תסגור את העסק, אח שלי יצא להרכבה הוא לא היה שם, הוא פתח את העסק ונעלם, אח שלי אמר לי שהוא השאיר את המפתח אצל אחד האנשים שם, נגמרה החופשה התקשרו אליי לבוא לחקירה ובאתי" (עמ' 19). הנאשם טען כי בכל רגע נתון נמצאים כ-20 שוהים בלתי חוקיים, גם ליד בנין המשרה, וברגע שהם רואים נידת הם יכולים להיכנס לכל מקום כדי לברוח, "ואז יפתח תיק כהרף עין" (עמ' 19). הנאשם הדגיש כי העסק שלו נמצא בכביש הראשי וכל אדם יכול להיכנס אליו בכמה צעדים. הנאשם הגיש תמונה של בית העסק (נ/3) וניתן להתרשם כי בית העסק מחולק לשני חלקים - בצד שמאל מצוי המשרד, כשהדלת מזכוכית וחלונות הזכוכית גלויים לכל עובר ושב, ובצד הימני מצוי בית המלאכה המוסתר בגלילת תריס אלומיניום. מעל העסק שלט גדול ועליו הכיתוב "קליל KLIL חלונות מעוצבים; אלום סמי כל חלון ותריס" וכן, מופיע מספר הטלפון של הנאשם. הנאשם נשאל כיצד יתכן שתושב האיוזר שהיה בתוך בית העסק כשהנאשם לא נמצא שם, והשיב "אני לא יודע מה להגיד לך או שזה באופן אקראי אבל באופן מחושב? לא יודע עכשיו תשאלי אותי שאני ראיתי אז אני לא ראיתי את זה אין לי מה להגיד לך" (עמ' 21). ומשהקשתה סניגוריתו בענין זה, השיב: "אחר כך שמעתי שהבן אדם הזה קנה פסולת של אלומיניום, ככה אני כשהייתי אז אמרו לי, שזה הבחור שנתפס אצלך. אמרו לי אחרי הדבר הזה בכמה חודשים" (עמ' 21). ובהמשך: "לשאלת בית המשפט, כשאני סוגר את החנות אני לא סוגר את התריס. אצלנו יש אמונה, עדיין יש אמונה, אני יכול להשאיר שכן שישאיר עין. הייתי בסעודיה ומקומות של הזהב היו משאירים פתוחים והולכים לתפילה. אנחנו כמובן בישראל ואני משאיר שם בן אדם לא בעל עבר פלילי ואני שם אדם שישמור לי על העסק" (עמ' 21).

ועוד:

"ש.ב. למה להשאיר את התריס של המחסן פתוח במשך כל שעות היום, ולסמוך על השכן שישמור שיש שם שוהים בלתי חוקיים בכפר קאסם, לא עדיף לנעול?"

ת. בפתח דבריי אמרתי שקיבלתי כמה תובנות מהתיק הזה, שלא צריך לסמוך על אחי ולא על השכן. התובנה היא שאפילו אם אני הולך חמש דקות לנעול וללכת לישון בראש שקט וזהו" (עמ' 21).

10. בחקירה הנגדית הופנה הנאשם לכך שטען שאת המפתח לעסק נתן לשכן ואילו בבית המשפט העיד כי נתן את

המפתח לאחיו. הנאשם השיב "אני חושב שמה שכתוב בהודעה לא מדויק" (עמ' 22). הנאשם נשאל מדוע לא מסר את פרטי השכן בחקירה במשטרה וטען כי הטלפון הנייד לא היה ברשותו ומספר הטלפון של השכן היה שמור באנשי הקשר (עמ' 23). הנאשם נשאל מדוע בחר לשמור על זכות השתיקה בהודעתו כשהחוקר החל לשאול שאלות בנוגע לתושב האיזור, והשיב: "שתקתי כי האמת התחילו לשגע אותי עם שאלות ואני לא רציתי לענות, אמרתי אולי אדבר עם עו"ד. לפעמים החוקרים שואלים אותך שאלות ואתה תסבך את עצמך ואין שום דבר, אז עדיף לשתוק" (עמ' 23). משעומת הנאשם עם העובדה כי בתחילת החקירה הוצע לו להתייעץ עם עורך דין והוא הבהיר שאינו מעוניין בכך, השיב: "תראה אולי נקרא את זה עוד פעם כי מתחילים לחזור על אותן שאלות עוד פעם ועוד פעם" (עמ' 23) - זאת חרף העובדה כי למקרא ההודעה אין חזרה על שאלות. לא היתה לנאשם תשובה מספקת מדוע, אם לדבריו, בחר לשמור על זכות השתיקה באופן גורף, מצא להשיב על שאלות מאוחרות בנוגע לשכן אצלו, כביכול, השאיר את מפתחות העסק (עמ' 23, ש' 29). הנאשם נשאל כיצד תושב האיזור ידע לציין בהודעתו את שמו של אחיו, ג'ומה, וכיצד תושב האיזור ידע לציין כי הנאשם מצוי בחופשה, אך הנאשם לא ידע להסביר זאת (עמ' 24-25). הנאשם נשאל אם גירסתו העדכנית היא שביום הארוע, לפני שיצא לחופשה, מסר את מפתחות העסק לאחיו וזה, כשיצא להרכבה, השאיר את המפתח לאחד השכנים והנאשם אישר זאת וטען כי כך סיפר לו אחיו (עמ' 26). משנשאל מדוע לא הביא את אחיו לעדות, השיב: "אז אני אביא גם את זה שהבאתי לו את המפתח, אני רוצה לסיים את זה ולא רוצה להטריח את כל האנשים. ש. זה תיק פלילי וזו החפות שלך. זה לא נראה לך מספיק חשוב להביא את אחיך שיגיד מה שהוא אומר? ת. אני אביא את כל האנשים? אני פה ואני סומך במאה אחוז על החפות שלי" (עמ' 26).

הנאשם הופנה להודעת אחיו, ג'ומה, אשר ציין בה שהנאשם ביקש ממנו לשבת בעסק כי הוא יצא לחופשה, אך היות ואשתו לא הרגישה טוב, נאלץ לעזוב את העסק. הנאשם נשאל כיצד זה שאחיו לא מספר בהודעתו כי באותו היום הוא יצא להרכבות או שהשאיר בידי השכן את מפתחות העסק. על כך השיב הנאשם: "לא יודע מה הוא רשם. מן הסתם אם הוא הלך והעסק היה פתוח, אז מן הסתם הוא ישאיר את המפתח אצל השכן זה מן הסתם" (עמ' 26).

דין והכרעה

11. לאחר ששמעתי את העדים, קראתי את פרוטוקול הדיון ועיינתי במוציגים, אני קובע כי המאשימה הרימה את נטל ההוכחה המוטל עליה והוכיחה, מעבר לספק סביר, כי הנאשם העסיק את תושב האיזור בעסקו, ביום האירוע, מבלי שזה אחז אישור שהייה או אישור העסקה כדן. הכרעתי מבוססת על שלושה אדנים - האחד, שהייתו של תושב האיזור בעסקו של הנאשם באופן הנחזה כי הוא עובד במקום, כשהעסק פתוח ובעל העסק (הנאשם) או האחראי מטעמו (אחיו) כלל אינם נמצאים במקום; השני, דחיית גירסתו של הנאשם כבלתי אמינה ובלתי מהימנה; השלישי, אי הבאת עדים על ידי הנאשם שעל פי הגיון החיים ותכתיב השכל הישר היה בהם כדי לתמוך בגירסת הנאשם (הכוונה לג'ומה, אחיו של הנאשם והשכן שברשותו, לכאורה, היה המפתח לעסק בעת הרלוונטית).

12. טרם שארחיב אודות התשתית הראייתית שהונחה בפניי על ידי התביעה ומדוע יש בה כדי לבסס, מעבר לספק סביר, את אשמתו של הנאשם בתיק זה, להלן יובאו בקצרה טיעוני ההגנה - ראשית, טוענת ההגנה, כי לא הוכחו כדבעי יחסי עובד-מעביד בין הנאשם לבין תושב האיזור. הפקח מטעם משרד הכלכלה, מר אחרק, לא ביצע תצפית מוקדמת על עיסקו של הנאשם, ועל פי עדותו ראה את תושב האיזור "מתעסק עם חומרים" כדקה או שתיים. פרק זמן קצר זה אינו יכול לבסס עובדה לפיה תושב האיזור עבד בעסק. בענין זה, ממשיכה וטוענת ההגנה, כי שתי הפקחיות שנכחו עם

מר אחרק במקום כלל לא מילאו דו"חות פעולה ועל כן, נמנעה מבית המשפט התמונה הראייתית הכוללת; שנית, ניתן להסביר שהייתו של תושב האיזור בעיסקו של הנאשם בדרכים רבות, למשל, לצורך גניבת חומרי גלם, איסוף חומרי גלם או שהייה ממניעים אחרים, ואולם, על המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר עובדת שהייתו של תושב האיזור בעיסקו של הנאשם לצורכי עבודה. המאשימה נמנעה מהבאת תושב האיזור לעדות (ואף נמנעה מלנסות להזמין דרך מזכירות בית המשפט והמשרד לתיאום ולקישור), ומחדל זה פועל לחובתה. בענין זה מוסיפה ההגנה וטוענת כי אין להסתמך על דברי תושב האיזור במשטרה או במענה לשאלות עדי התביעה בשטח שכן דבריו מהווים עדות שמיעה שאינה קבילה על פי דיני הראיות וכן הוכח שתושב האיזור שיקר בכך שמסר שהוא מתגורר בכפר קאסם ואין לתת אמון בדבריו שהועסק על ידי הנאשם; שלישית, ההגנה הצביעה על מחדל חקירה בכך שלא צורף להודעת הנאשם הפרסום מהאינטרנט שהציג בפניו החוקר ובו פרטי בית העסק ומספר הטלפון של הנאשם; רביעית, טוענת ההגנה כי אין לזקוף אי הבאת אחיו של הנאשם לעדות לחובת הנאשם, שכן המאשימה, באותה הקלות, יכולה היתה לזמנו לעדות ובכך להזים את דברי הנאשם, אך היא בחרה שלא לעשות כן; חמישית, נטען באשר לשמירה על זכות השתיקה בה בחר לנקוט הנאשם בחקירתו במשטרה שזכותו לעשות כן ואין הדבר נזקף לחובתו או מסייע לראיות התביעה; שישית, נטען כי מדובר בתיק ובו ראיות נסיבתיות בלבד וככאלה, אין בהן כדי להצביע על מסקנה אחת ויחידה והיא כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו.

13. אכן, בהיעדר ראיות ישירות - דוגמת מסמך העסקה בין הנאשם לבין תושב האיזור; עדות מפי תושב האיזור; עדות מפי אדם אחר בדבר העסקת תושב האיזור על ידי הנאשם; או הודאה מצד הנאשם - מדובר בתיק ובו ראיות נסיבתיות. ואולם, אין מניעה להרשיע אדם על סמך ראיות נסיבתיות, כאשר אין בכל אחת ואחת מהן, בנפרד, כדי להוכיח אשמתו של הנאשם, אולם הצטברותן זו לזו מצביעה על אשמתו של הנאשם, מעבר לספק סביר, והוא לא סיפק הסבר מניח את הדעת הנוטל ממסקנה זו את עוקצה המפליל (ראה ע"פ 9372/03 **וייזל נ' מדינת ישראל** (23.9.04); ע"פ 4656/03 **מירופולסקי נ' מדינת ישראל** (1.12.04) בפסקה 7; ע"פ 3132/07 **בניאגוב נ' מדינת ישראל** (14.6.10) בפסקה 15). ואפרט:

א. מר אחרק העיד כי הגיע לעסקו של הנאשם לצורך אכיפת חוקים סוציאליים הבאים להבטיח זכויות המועסקים. הוא צפה אל עבר תושב האיזור כדקה או שתיים והבחין בו, כשהוא לבוש בגדי עבודה והוא "הזיז חומרים, התעסק עם אלומיניום... מסגרות של חלונות. הוא העביר חומר מצד אחד לשני" (עמ' 10, ש' 29); "באופן חד משמעי, ראיתי שהעובד לא יושב בכניסה לבית העסק וממתין לקבלת קהל, הוא התעסק עם חומרים והזיז חומרים מצד אחד לצד אחר" (עמ' 11, ש' 12); "ראינו את העובד מעביר חומרי אלומיניום מצד לצד... יש שולחן עבודה באמצע או חומר שחצץ באמצע והוא העביר את החומרים מצד אחד לשני. הוא העביר מסגרות של חלונות, אלומיניום. ראיתי את זה בכניסה לבית העסק" (עמ' 14, ש' 5). דברים אלה, בהצטרפם לראיות אחרות (ראה להלן) מבססים את עובדת העסקתו של תושב האיזור על ידי הנאשם. העסק הוא עסק שבבעלותו של הנאשם. הנאשם שהה בחופשה בים המלח והעסק היה פתוח ולא נעול. בתוך העסק שהה תושב האיזור, כאשר על פי עדותו של מר אחרק במשך כשתי דקות עסק בחומרים בתוך בית המלאכה. הוא לא נצפה על ידי מר אחרק כשהוא מסתכל בחשך לכל עבר פן יתפס, למשל, בשעת גניבה; הוא לא התעסק בחומרים בחופזה כמי שממהר לגנוב אותם ולברוח; והוא לא העלה את חשדו של מר אחרק כאילו מדובר באדם שאינו שייך למקום העבודה בו הוא נמצא. להיפך, מעדותו של מר אחרק עולה שתושב האיזור היווה חלק אינטגרלי מבית המלאכה. אכן, מדובר בזמן קצר מאוד במסגרתו הבחין מר אחרק בתושב האיזור, ואולם, די בתצפית לזמן קצר על מנת להתרשם אם מדובר באדם המהווה חלק אינטגרלי של העסק או אדם זר

לו, דוגמת גנב או אדם המבקש להסתתר מפני רעה המתרגשת עליו. אין בעובדה כי שתי הפקחיות הנוספות שהתלוו למר אחרק לא כתבו דו"ח פעולה כדי לגרוע מעדותו של מר אחרק, באשר זה העיד כי השתיים לא תרמו לפעולות אותן ביצע (עמ' 15, ש' 5).

לסיכום נקודה זו, התרשמתי מעדותו של מר אחרק כי אכן צפה באדם (תושב האיזור) שאינו זר למקום עיסקו של הנאשם ואשר שהה במקום לצרכי עבודה ואף עבד שם בפועל.

לענין הטענה כי אי הבאת תושב האיזור לעדות פוגמת בתשתית הראייתית ופועלת לחובת התביעה - אכן, על התביעה היה לפחות לנסות להביא את תושב האיזור לעדות בבית המשפט. ואולם, הנסיון מלמד שבמרבית המקרים בהם מוזמנים עדי תביעה תושבי האיזור, הם אינם מתייצבים או שזימונם אינו מבוצע על ידי הגוף הרלוונטי ברשות הפלסטינית, זאת נוכח המצב הביטחוני השורר במדינה וחוסר שיתוף פעולה מהצד שכנגד. על כן, וזאת יש לזכור, ככלל על התביעה מוטל הנטל להביא ראיות המספיקות, או שדי בהן, כדי להוכיח את האשמה מעבר לספק סביר. אין היא נדרשת להביא ראיות "מקסימליות" או את כל הראיות שניתן היה להביא. משזה הכלל הנוהג, יש לבחון האם התביעה הביאה די ראיות להוכחת האשמה ולא אם הביאה את כל הראיות שניתן היה להביא או את הראיות המקסימליות. כאמור, בחינת הדברים מעלה כי התביעה הוכיחה בראיות מספיקות את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר.

ב. גירסת הנאשם אינה אמינה ואינה מהימנה - אינני מאמין לנאשם כי הוא נהג להשאיר את עיסקו פתוח כל אימת שהוא לא נמצא בו וכי רק בעקבות האירוע נוסא כתב האישום "למד לקחו". הגיון החיים והשכל הישר מלמד, לצערנו, כי במציאות העגומה בה אנו חיים בית עסק שיישאר פתוח ללא בעלים, יפול קורבן, תוך זמן קצר, למעשה גניבה וביזה. כל זאת, כאשר הנאשם בעצמו מאשר כי בית העסק שלו נמצא על הכביש הראשי וכי מדי יום מסתובבים כ-20 שוהים בלתי חוקיים סמוך לנקודת המטרה בכפר קאסם. הכיצד יתכן, איפוא, שהנאשם יעז להשאיר את בית העסק שלו פתוח כשאינו נוכח במקום. הנאשם ציין בהודעתו כי את מפתחות העסק הוא נוהג להשאיר בידי שכנו, עיד, אך לא מסר כל פרטים אודותיו, ואף טען שאינו זוכר אם השאיר המפתח בידיו ביום הארוע. הנאשם טען תחילה כי ביום הארוע אחיו יצא לבצע הרכבות והשאיר את המפתחות בידי השכן, אולם לאחר שהוקראה לו גירסת אחיו מהודעתו, לפיה השאיר את העסק פתוח כי נאלץ לגשת לאשתו החולה ולא סיפר מה עשה עם המפתח, לא ידע הנאשם להסביר זאת (עמ' 26, ש' 19). גם גירסתו הכבושה של הנאשם לפיה "סיפרו" לו לאחר מספר חודשים מיום האירוע כי תושב האיזור נהג לרכוש פסולת של אלומיניום אינה מוסיפה נופך של אמינות לדבריו. ועוד - באופן תמוה ומעורר חשד, בחר הנאשם לשמור על זכות השתיקה במהלך חקירתו במטרה כשזו נסבה על שאלות אודות תושב האיזור. ביתר שאת תמוהה בחירתו של הנאשם בזכות השתיקה כשהחל החוקר להטיח בו גירסתו המפלילה, לכאורה, של תושב האיזור, כאשר לאחר מכן, כאשר השאלות נסבו על נושא אחר, שב הנאשם וענה על שנשאל.

ג. הנאשם לא הביא לעדות עדים שבנקל יכולים היו לתמוך בגירסתו - אחיו והשכן בידיו הושארו המפתחות לעסק ושנדרש, לכאורה, להשגיח עליו בהיעדר הנאשם. מדובר בתיק פלילי ובמידה ויורשע הנאשם בעבירה שיוחסה לו, ולאור חומרתה, צפוי הוא לעונש. על כן, תמוהה גישתו של הנאשם לפיה "אני רוצה לסיים את זה ולא רוצה להטריח את כל האנשים" (עמ' 26, ש' 14). לא ברור גם על איזו "טירחה"

מדובר כשכל שנדרש מן העדים הוא להתייבב בבית המשפט ולמסור עדות משך מספר דקות. אין לקבל טענת ההגנה לפיה יש לזקוף אי הבאת אחיו של הנאשם לעדות לחובת התביעה. מדובר בעד שהודעתו נגבתה במקביל לגביית הודעת הנאשם, הוא קרוב לנאשם, זמין לקריאה ותוכן הודעתו ידוע להגנה למן הגשת התיק. במצב דברים זה, כאמור, נדרשת התביעה להציג ראיות המספיקות להוכחת האשמה ואם בידי הנאשם ראיות שבנקל עשויות להפריכן, עליו להתכבד ולהביאן בפני בית המשפט. אי הבאת עדים שעל פי ההגיון ותכתיב השכל הישר יכולים לסייע לגירסת צד במשפט תפעל לרעת הצד שנמנע מלהביאם, ובמקרה זה לרעת הנאשם.

ד. אין לראות במחדלי החקירה - אי רישום דו"חות פעולה על ידי הפקחיות שהתלוו למר אחרק; אי רישום דו"ח פעולה על ידי השוטר שהתלוו למר גריצמן ואי צירוף הדפסת פרסום עיסקו של הנאשם באינטרנט על ידי גובה ההודעה - כמחדלים הפוגעים בהגנת הנאשם או ככאלה שיש בהם כדי לגרוע ממשקלן של ראיות התביעה. לענין היעדר דו"חות הפעולה, הרי שהעידו העדים הרלוונטיים שערכו דו"חות פעולה ואשר ביצעו את הפעולות המהותיות בעניינו של הנאשם (מר אחרק ומר גריצמן); ולענין הפירסום מן האינטרנט, הרי הנאשם אישר בהודעתו ובעדותו כי מדובר בעסק השייך לו ושמספר הטלפון שהתנוסס על השלט שייך לו.

סוף דבר

14. תושב האיזור נצפה כשהוא עובד בבית המלאכה בעסק שבבעלות הנאשם; תושב האיזור לא אחז באישור שהייה או באישור העסקה כדן; גירסת הנאשם לפיה נהג להשאיר את העסק פתוח כשהמפתח נמצא ברשות אחיו או שכנו נמצאה על ידי בלתי אמינה והוא לא תמך אותה בעדויות רלוונטיות שבנקל יכול היה להביאן; הנאשם בחר לשמור על זכות השתיקה בחקירתו במשטרה משהחל להישאל אודות תושב האיזור וגירסתו המפלילה, לכאורה, וגם בכך ניתן לראות חיזוק לראיות נגדו.

לאור האמור לעיל, הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם העסיק את תושב האיזור שלא כדן ויש להרשיעו בעבירה בניגוד לסעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ו, 16 יוני 2016, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד רונן גינגולד, הנאשם ובאת כוחו.